

ת"פ 7517/05/13 - מדינת ישראל נגד צלתמר בע"מ, ליאור אבירן

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

ת"פ 7517-05-13

לפני:

כב' הנשיאה ורד שפר

המאשימה-המבקשת:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד יבגני רובין

-

הנאשמים-המשיבים:

1 צלתמר בע"מ
2 ליאור אבירן
ע"י ב"כ: עו"ד נעמי אשחר

החלטה

1. מושא החלטה זו הינה בקשה לעיון חוזר - ביחס להחלטת בית הדין מיום 28/09/11, אשר בה נתקבלה בחלקה בקשה של הנאשמים לקבלת צו לגילוי מסמכים ונתונים, המתייחסים לביקורות שערכה המאשימה בבתי עסק בשנים 2011-2013 באזורי פריפריה, כגון עמק הירדן בגין חשד לעבירות על חוק עבודת נוער (להלן: "ההחלטה").

2. כרקע, יצוין כי הנאשמת היא הבעלים של מסעדת "צל תמר" המצויה בקיבוץ אשדות יעקוב (להלן: "המסעדה"), והנאשם הינו הבעלים והמנהל של הנאשמת.

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום בו נטען שהעסיקו במסעדה מספר בני נוער בימי המנוחה השבועית ובכך בוצעו עבירות בניגוד לסעיף 21 לחוק עבודת נוער תשי"ג 1951.

המסמכים והנתונים מושא ההחלטה, התבקשו, כאמור, לצורך הוכחת טענת הנאשמים לפיה עסקין באכיפה סלקטיבית המונעת ע"י שיקולים זרים, כך שמכלול של בתי עסק בעלי אותו אופי בסביבת המסעדה, בחרה המאשימה לחקור רק אותם ולהגיש כתב אישום רק כנגדם.

הנאשמים טענו כי בהתנהלותה של המאשימה בקשר להגשת כתב האישום יש כדי להוות אכיפה סלקטיבית בלתי צודקת המצדיקה ביטולו, מכוח הגנה מן הצדק.

3. המאשימה הגישה, תחילה, בקשה לעיכוב ביצוע ההחלטה, והיא נומקה בהשלכות הנובעות מההחלטה ונוכח הקשיים ביישומה הפרקטי, תוך שהיא מודיעה כי בכוונתה להגיש ערר לבית הדין הארצי על ההחלטה.

בית הדין עיכב את ביצוע ההחלטה עד למתן החלטה אחרת והורה למאשימה להודיעו מיד עם הגשת ערר.

למותר לציין כי ערר כזה לא הוגש עד עצם היום הזה.

לאחר ימים ספורים הודיעה המאשימה כי "לאחר חשיבה נוספת שנערכה ע"י המבקשת, היא סבורה כי מאחר שלאחרונה ניתנה החלטה מפורטת בסוגיה האמורה בבית הדין הארצי בעניין עפא (ארצי) 16393-12-13 **מדינת ישראל משרד הכלכלה נ' אלירן דואב** (פורסם בנבו, 09.09.2015) ובהעדר אינדיקציה כי החלטה זו היתה לנגד עיני בית הדין הנכבד עת ניתנה החלטתו..." ביקשה המאשימה כי בית הדין ישקול בשנית את החלטתו וכי במידת הצורך יתקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה לגילוי המסמכים.

4. בקשותיה של המאשימה הועברו לתגובת הנאשמים, והם הודיעו על התנגדותם לבקשות מהנימוקים שתמציתם כדלקמן -

א. היקף המסמכים שבית הדין הורה על גילוי במסגרת ההחלטה מאוזן ומידתי, והוא לא קיבל את בקשת הנאשמים במלואה, וזאת להבדיל מהנסיבות שלובנו ב עפא (ארצי) 16393-12-13 **מדינת ישראל משרד הכלכלה נ' אלירן דואב** (פורסם בנבו, 09.09.2015) (להלן: "**פרשת דואב**"), שם נתבקשו חומרי חקירה בהיקפים נרחבים ביותר.

ב. לא ברור לאילו קשיים פרקטיים טוענת המאשימה, ויש לקחת בחשבון שבפרשת דואב ציין בית הדין הארצי כי לא די בהכבדה אלא נדרשת הכבדה ניכרת וטענה לפיה מסירת המידע המבוקש תיצור שיבוש קשה בעבודת הרשות.

ב. אין מקום להחיל את הלכת דואב על נסיבות העניין שבהליך זה, שכן במרכז הדיון שם עמדו הוראות סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב 1982 (להלן: "**חסד"פ**") ולצידו סעיף 108 לחסד"פ, בעוד שבעניינו הדיון נערך בפני המותב שידון בתיק עצמו והונחה תשתית ראייתית ראשונית להצדקת מתן ההוראה בדבר גילוי המסמכים.

עוד ציינו הנאשמים שאין בכוונתם לטעון כי מכיון שהבקשה הוגשה באכסניה של סעיף 74 לחסד"פ יש להעביר את הנטל למדינה להוכיח כי פעלה כיאות.

5. כבר כעת אומר כי לאחר ששקלתי את הבקשה לעיון חוזר מוצאת אני לנכון לדחותה, וזאת מהנימוקים הבאים -

- א. אין מדובר במקרה שמתקיימים בו התנאים המצדיקים עיון מחדש בהחלטה, והיעדר אינדיקציה לכך שלנגד עיני בית הדין עמדה החלטה שניתנה לא מכבר והבהירה את ההלכה בהקשר הרלבנטי - איננה בגדר הנסיבות בהן יש לקיים עיון חוזר בהחלטה.
- ב. גם לגופם של דברים, בחינה של הנסיבות הרלבנטיות להחלטה כמו גם פרטי ההחלטה ונימוקיה המהותיים, מראה שגם אם באינה הבקשה היתה נעשית תוך הפנייה ואזכור של פרשת דואב, תוך היצמדות לעיקרי הדברים שנקבעו והובהרו בה - לא היתה היא נכתבת אחרת או כוללת מסקנות אחרות.
- ג. בהקשר זה יש להפנות לעובדה שהגם שבבקשה עצמה נאמר שהיא מושתתת על הוראות סעיף 74 לחסד"פ, הרי שבהחלטה הובהר כי הבקשה נבחנת בזיקה ל"טענה מקדמית שנמנית ככזו בגדר סעיף 149(10) לחסד"פ, ועל בית הדין לקבוע, לעניינה, האם יש בהגשת כתב האישום או בניהול ההליך הפלילי משום סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".
- ההחלטה ניתנה על ידי כמותב בפניו יתברר התיק ולא כמותב שמקיים את הדיון בבקשות המקדמיות בלבד, והיא הושתתה, בין היתר, על בחינת ראיות שהוצגו מטעם הנאשמים.
- ד. ודוק, עיקרי הדיון בהחלטה בפרשת דואב נגעו, ראשית, למקומה הדיוני של בקשה לקבלת מידע הנוגע לטענת הגנה מן הנכונה לעניינה הינה תחת קורת הגג של הוראת סעיף 74 לחסד"פ שעוסק בגילוי "חומר חקירה", על כל המשתמע מכך באשר למהותו של "חומר חקירה", או שמא מקומה להתברר לפני המותב הדן בטענת האכיפה הבררנית, לביסוס טענת הגנה מן הצדק, שאז, ככל שיש מקום ליתן צו להמצאת הנתונים, הוראת החוק הרלוונטית להסתמך עליה היא הוראת סעיף 108 לחסד"פ.
- בגדר האמור נקבע כי מן הראוי שהגורם שיזקק לדון בטענת הבררנית הוא המותב הדן באישום לגופו.
- בנוסף, הובהר כי בירור טענת האכיפה הבררנית כהגנה מן הצדק וכטענה מקדמית יותנה בקביעה לפיה הנאשם הניח ראשית ראייה לקיומה, תוך שבית הדין ציין כי גם בפסיקה קודמת מצאו בתי הדין לנכון לדרוש מהטוען לקיומה של אכיפה בררנית להביא ראשית ראייה לקיומה, בין כתנאי לדיון בעצם הטענה ובין לצורך חיוב המדינה בהמצאת מידע.

לגופו, בענייננו, כאמור, הדיון היה בפני המותב שיברר את ההליך
נמצא כי קיימת ראשית ראיה שהניחה את דעתו של בית
הדין, וה"אכסניה" המהותית היתה של דיון בטענה מקדמית
ולא של עיון בחומר חקירה.

6. סיכומו של דבר, ונוכח האמור לעיל, הבקשה נדחית, ועל המאשימה
בית הדין מיום 28/09/11 בתוך 30 יום מהיום.
לקיים את החלטת

הנאשמים יפעלו, בהמשך, כפי שנקבע בסעיף 7 לאותה החלטה.

7. לעיון ביום 20/01/16.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ו, (19 נובמבר 2015), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.